

PAULINA

Chtěli jsme tam přenocovat ve stanu, ale nakonec jsme to přehodnotili kvůli šumění vody, rozléhá se lesem, přikrývá ostatní zvuky – přes zurčení potoka není slyšet praskání větví, přítomnost zvířete, kroky člověka. Chtěl jsem přenocovat na Paulině stejně jako Lucie Strauss z mé povídky, která dala jméno souboru *Světlo z Pauliny*. Lucie měla silnější motivaci, vracela se domů.

Tahle povídka srůstá s místem. Možná právě proto, že tu nic není, nicotu zabydluje alespoň literární text. Pro Český rozhlas ho načetla Daniela Bambasová, teprve pak se příběh uzavřel, protože až díky skutečnému hlasu ženy s vlastní historií a paměťí se ten příběh stal úplným. Daniela Bambasová se proměnila v Lucii Strauss, která tady na Paulině vyrostla. Sousedům, se kterými byla pokrevně spjatá, rozdávala vkusné podobenky ze slovatného krumlovského ateliéru Seidel. Ve stavení, kde se narodila, zůstala uvězněná její duše, která se k ní snažila prodírat přes železnou oponu. Je to jeden příběh z milionů. A ani on nedává odpověď na otázku, jestli

